

Divi Thomae Aquinatis Doctoris Angelici Opera Omnia

Summa diligentia ad exemplar Romanæ Impressionis restituta

Secunda secundae Summa Theologiae

Thomas <von Aquin, Heiliger>

Venetiis, 1593

4 vtrum episcopus possit ad religionem transire.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72772](https://nbn-resolving.de/urn:nbn:de:hbz:466:1-72772)

QVAEST. LXXXV.

*Par. 2. cap. 2.
la prima.*

tur, quāmuis hodie
tanta est abusio, q̄
non sit qui faciat se
re vique ad vnum.
Tum quia magis te-
neatur episcopus ad
docendum populi
seruare ea, quae ad
ad bonos mores spe-
Etant, q̄ Iesu Christo
mandauit serua-
ri, quām docere ho-
mines sacros cano-
nes, quos non ipse
Dominus, sed homi-
nes ediderunt. Con-
stat autē, q̄ docere
seruare mandata do-
minica, spectat ad
theologicam scien-
tiam, quam ipse Do-
minus Apostolis in-
fundit. Et propterea
dato quod hodie ce-
fassent quæstiones fi-
dei, maxima tamen
necessitas est doctrina
morum, qui iunt
secundum Domini
mandata. Et ideo e-
piscopi tenentur omni
tempore esse
theologi, iuxta il-
lud Apostoli Qua-
dam pastores, &c dō-
tores, rōculdūlo
doctrina duplicitis,
quām Dominus im-
ponuit apostolis, sci-
littere fidei, & morum
dicens quo ad primam, Prædicare
Euangelium, &
quo ad secundam:
Docentes seruare q̄
cumque mandauit
vobis.

*Sup. q. 184.
ar. 6. cor. 11.
189 art. 7.
cor.*

*Q. 187. art. 7. ¶ Super Quæst. 185.
Artic. quartum.*

I N art. 4. eiusdem
q. 185. aduerte de-
fectus in litera pos-
tos, lumpos ex De-
cretri Innocētii ter-
tii, extra, de renun-
tiatione c. Nisi cum
prido. Et catum scā-
dali ibi ī genere, hic
specifice possum. I.
q. si proper fidem
Christi, aut Ecclesiæ
iustitiam violādam
scandalum cōtingit,
vt accidit sancto
Thomā Cantuarie-
si, nō est proper hu-
iūmodi scandalum
cedendum Ecclesiæ.
Et cum paret non
plus teneri hominē
ad cedēdum episcop-
patut, quām ad non
iūcipiendum, ha-
bens in se aliquem
horum defectuum,
tenetur non suscep-
re oblatum sibi epi-
scopū, multo ma-
gis, quām teneatur
post suscepū tenu-

Vnde Greg. dicit ī pastorali. * Tā F
tum debet actionē populi actio
transcendere præfusis, quantum
distare solet à grege vita pasto-
ris. Non autem sibi imputandū
est, si ante prælationem excellen-
tior non fuit, vt ex hoc debeat vi-
lisimus reputari.

A D TERTIUM dicēdum, quod
sicut dicitur 1. ad Corint. 12. Diui-
niones gratiarum, & ministratio-
num, & operationum sunt. Vnde
nihil prohibet aliquē esse magis
idoneum ad officium regimi-
nis, qui tamen non excellit in gra-
tia sanctitatis. Secus autem est in
regimine naturalis ordinis, in
quo id quod est superioris ordine
natura, ex hoc ipso haber maiori-
rem idoneitatem ad hoc, quod
inferiora disponat.

ARTICVLVS IIII.

Vtrum episcopus possit licite curam epi-
scopalem deferere, vt ad religio-
nem se transferat,

A D QUARTVM sic proceditur.

Vñ, q̄ episcopus non possit
licite curam episcopalem desere-
re, vt ad religionem se transferat.
Nulli, n. licet de statu perfectiori
ad minus perfectum statum tran-
sire. Hoc n. est retro aspicere, qđ
est damnabile, fm Domini sente-
tiam dicentes Luc. 9. Nemo mit-
tens manum ad aratum, & aspi-
cens retro, aptus est regno Dei:
sed status episcopalis est p̄fectior
quam status religionis, vt supra
habuit est. ergo sicut nō licet
de statu religionis redire ad secu-
lum: ita nō licet de statu epi-
copali ad religionem transire.

T 2. Præt. Ordo grā est decentior
q̄ ordo nature: sed fm naturā nō
mouetur idē ad contraria, puta,
si lapis naturaliter deorsū moue-
tur, non pōt naturaliter a deorsū
redire in sursum: sed fm ordinē
gratia licet transire de statu reli-
gionis ad statum episcopalem. er-
go nō licet eccl̄uerso de statu epi-
scopali redire ad statu religionis.

T 3. Præt. Nihil in operib. gratiæ K
debet esse otiosum: sed ille, q̄ est
semel in ep̄m consecratus, perpe-
tuo retinet ep̄alem potestatem
conferendi ordines, & alia hmōi
faciendi, quæ ad ep̄scopale of-
ficiū pertinent, quæ quidem po-
testas otiosa remanere vñ in eo,
qui curam ep̄scopalem dimittit,
ergo vñ, quod ep̄scopus nō pos-
sit curam ep̄scopalem dimitte-
re, & ad religionem transire.

S E D C O N T R A . Nullus cogitatur
ad id, quod est secundum le il-

ARTIC. III.

licitum: sed illi qui petunt cesio-
nem à cura ep̄scopali, ad ceden-
dum compelluntur, extra⁹ de re-
nuntiatione. Quidam, ergo vñ,
quod deferere curam ep̄scopali,
non sit illicitum.

R E S P O N . Dicendum, q̄ perfec-
tus in hoc consistit, q̄ aliquid ei dñe
se obligat ad hoc, quod salutis promi-
edio tandem obligatur ad hoc, q̄ curam
retineat, quamai pōt suudisfric-
tione ad falutem, quam quidem nega-
bet, neque propter diuinæ contumelias
cum Apostolus propter necessitatem
etiam a contemplatione futura me-
tienter toleraret, secundum illud: el-
igam ignor. Coætor autē dispo-
habens, disfolui, & elle cum Christo
melius, permanere autem in carne
propter nos, & hoc confidens, q̄ gna-
neq; propter quæcumque aduersariū
cura conquirendā, quia sicut dictū est
pastor ponit animam suam procurat
git in qñq; q̄ ep̄scopus impeditus
ditorum salutem multipliciter. Qñq;
defectum proprium, vel concorde
da, vel simoniacus, vel ē corporis pro-
vel infirmus, vel & scientia, que in
regiminis, vel ē irregularitate, qñq;
Quandoq; aut propter defectum his
quibus nō potest proficere. Vide
2. Dialogo. Ibi aquanimitate portante
inueniuntur aliqui qui aduenient
omnino fructus de bonis decūfū dñe
lī labor superacutus. Unde p̄ceps
perfectiorū, q̄ cum labore futurū
considerant, in loco alio ad laborem
grant. Qñq; aut contingit ex parte dñe
de prelatione alienius grata scandala
Nam vñ Apostolus dicit 1. ad Corin. 3. Scandalum
fratrem meum, non manducabo carnem
dum tamen scandalum non omnino
quorum volentium fidei, q̄m infiniti
culcare. Propter huiusmodi scandala
ra pastoralis dimittenda, fūillū Mā-
los, s. qui scadabuntur de ceteris
stū: cæci sunt, & duces cæcorum. Qñq;
sicut cura regiminis, assumit aliquem
tiam superioris prelatititia ēperat, q̄m
ex causis prædictis deferset ep̄scopus. In
de renuntiatione dicit Innoc. 3. Sup
quibus fatigā in solitudinem aucti-
alristre sunt nexibus præceptorum, p̄-
hebas absque nostra permisso, vñ
enim Papæ licet dispensare in vno pe-
quis se ad curam subditorum alii-
ciupiciens.

A D PRIMVM ergo dicendum, q̄ per-
forum, & ep̄scoporum fm diu auctoritatem
ad perfectionem religionis pertinet,
quis adhibet ad propria fūilit. Ad fūili
ep̄scopalis status pertinet adiunctio
morum salutem: & ideo quandoq;
vtilis proximorū fūalit, retrocesserū
gionis vellet transire, vt folia fūe fūam fū
se obligavit ad hoc, q̄ non fūam fū
ē aliorum procuraret. Vnde Ims. 3. ad
li prædicta, quod ē feliciter inducitur
ad præfūlatū alcandat, quām p̄ceptum

A solum tenetur, sed eadem necessitate qua tenetur ad finem, teneatur ad medium, ex quo medium est ita necessarium, si sine illo non potest finis consequi. Et quia constat, quod de necessitate precepti diuum iuris tenetur episcopus ad curam animarum, consequens est, quod est de necessitate precepti teneatur ad medium necessarium ad curam animalium, &

chorum vitam, & poenitentiam descendenter locum, nequaquam ad pontificatum relurgat.

AD SECUNDUM dicendum, quod etiam in rebus naturalibus propter impedimentum debet homo intermittere studium suum salutis, quod pertinet ad religionis statum. Poterit autem esse aliquid impedimentum procurandae salutis alienae, & ideo monachus poterit ad statum episcopi assumi, in quo est sua salutis cura agere poterit. Poterit episcopus, si impedimentum alienae salutis procurandae interuenient, ad religionem transire, & impedimento cessante poterit iterato ad episcopatum alium, puta, per correctionem subditorum, vel per sedationem scandalorum, vel per curationem infirmitatis, aut depulsa ignorantia per instructionem sufficiens te, vel et si sonniacae sit promotus eo ignorantiae; si se ad regularem vitam episcopi dimisio transiuerit, poterit iterato ad alium episcopatum promoueri. Si vero aliquis propter culpam sit ab episcopatu depositus, & in monasterio detrusus ad poenitentiam peragendam, non poterit iterato ad episcopatum renocari. Unde dicitur quod prius capitula synodus, ut quicunque de pontificali dignitate ad monachos suis, sed curias, qui bonos habent vicarios. Valde quod, durum, & absurdum esset dinare tibi platos, quos ecclesia non reprehendit, sed honorifice sic morientes sumunt. Praterter, Aus episcopatus tenetur ad residuum suum, aut ad opus suum, aut ad residuum, & opus simile. Non ad residuum suum, quia vanum esset. Non ad opus suum, quia sic posset per alium supplicare, & non residere. Nec ad virtus simili, cum quodam diocesis sunt magna, ut impossibile videatur episcopum posse personaliter oia perfolere. (Cofit: aut nullum teneri ex diuino, aut ecclesiastico precepto ad impossibile) tum quia aliqui episcopi sunt illius generis, quos non decet ad huius ministeria personaliter descendere continere &c. In opere autem est, quia pastor, nec nomen pastoris meretur si non personaliter attendat suo gregi. Non a quilibet outus dicitur, sed ille tantum qui pascit suas, vocatur pastor. Alioquin principes habentes multos quoniam greges, quos per alios pascunt, pastores outi essent, quod est fallum: episcopus autem est vere pastor, iuxta verbum Domini ad Petrum, Pastor omnes meas. Ad hoc dicitur, quod episcopatus tenetur ex precepto diuum iuris, ad residuum personaliter in suo episcopatu. Ad cuius evidentiā tria agenda sunt. Primo, monstrabatur, quod hoc ad subiectum diuum. Secundū, ex qualitate precepti reddetur ratio agentis. Tertiū, satisficer obiectis. Quo ad primū. Ad illud tenetur episcopatus sub precepto diuum, quod necessarium est ad finem episcopatus, qui est cura animalium, sed residencia episcopi est necessaria ad curam animalium, ergo episcopatus tenetur sub diuum precepto ad personaliter residendum in suo episcopatu. Major propositio est per le nota, & pater induxit. Constat namque quod omnis qui simpliciter tenetur ad aliquid agendum, tenetur ad medium necessarium ad illam actionem. Dixi autem simpliciter, ad differentiam eorum qui tenentur ex suppositione, v.g. Famulus tenetur ad secundum diuum, si prouidetur ei de equo, & expensis. Milites aliqui tenentur ad pugnandum, si prouidetur eis de armis, &c. Episcopatus autem non ex suppositione, sed ab absolute, & simpliciter tenetur ad curam animalium, & propterea tenetur ad medium sibi possibile necessarium ad curam animalium. Nec

ARTICVLVS V.

Virum licet episcopo propter aliquam persecutionem corporalem deferere gregem sibi commissum.

AD QUINTVM sic procedit. Vnde, quod non licet episcopo propter aliquam persecutionem temporalē corporaliter deferere gregem sibi commissum. Dicitur. Nam dicitur Iohann. 10. quod ille est mercenarius, & non vera pastor, qui videt lupum venientem, & dimittit oves, & fugit. Dicit autem Gregorius in Homiliis. * Vnde si quis propter culpam sit ab episcopatu depositus, & in monasterio detrusus ad persecutionem peragendam, non poterit iterato ad episcopatum renocari. Unde dicitur quod prius capitula synodus, ut quicunque de pontificali dignitate ad monachos suis, sed curias, qui bonos habent vicarios. Valde quod, durum, & absurdum esset dinare tibi platos, quos ecclesia non reprehendit, sed honorifice sic morientes sumunt. Praterter, Aus episcopatus tenetur ad residuum suum, aut ad opus suum, aut ad residuum, & opus simile. Non ad residuum suum, quia vanum esset. Non ad opus suum, quia sic posset per alium supplicare, & non residere. Nec ad virtus simili, cum quodam diocesis sunt magna, ut impossibile videatur episcopum posse personaliter oia perfolere. (Cofit: aut nullum teneri ex diuino, aut ecclesiastico precepto ad impossibile) tum quia aliqui episcopi sunt illius generis, quos non decet ad huius ministeria personaliter descendere continere &c. In opere autem est, quia pastor, nec nomen pastoris meretur si non personaliter attendat suo gregi. Non a quilibet outus dicitur, sed ille tantum qui pascit suas, vocatur pastor. Alioquin principes habentes multos quoniam greges, quos per alios pascunt, pastores outi essent, quod est fallum: episcopatus autem est vere pastor, iuxta verbum Domini ad Petrum, Pastor omnes meas. Ad hoc dicitur, quod episcopatus tenetur ex precepto diuum iuris, ad residuum personaliter in suo episcopatu. Ad cuius evidentiā tria agenda sunt. Primo, monstrabatur, quod hoc ad subiectum diuum. Secundū, ex qualitate precepti reddetur ratio agentis. Tertiū, satisficer obiectis. Quo ad primū. Ad illud tenetur episcopatus sub precepto diuum, quod necessarium est ad finem episcopatus, qui est cura animalium, sed residencia episcopi est necessaria ad curam animalium, ergo episcopatus tenetur sub diuum precepto ad personaliter residendum in suo episcopatu. Major propositio est per le nota, & pater induxit. Constat namque quod omnis qui simpliciter tenetur ad aliquid agendum, tenetur ad medium necessarium ad illam actionem. Dixi autem simpliciter, ad differentiam eorum qui tenentur ex suppositione, v.g. Famulus tenetur ad secundum diuum, si prouidetur ei de equo, & expensis. Milites aliqui tenentur ad pugnandum, si prouidetur eis de armis, &c. Episcopatus autem non ex suppositione, sed ab absolute, & simpliciter tenetur ad curam animalium, & propterea tenetur ad medium sibi possibile necessarium ad curam animalium. Nec

Op. 18. 1. 18.
& 20. 1. 10.
1. Cor. 1. 18.
6. 1. 2. 1. Cor.
11. 18.

Mom. 14. 14.
Bis. 1. int.
prin. & mes.
dium.

tionis, & ordinationis. Quo ad consecrationem pater, quod consecratio ecclesiarum, calicis, alarum ac virginum, consecratio christianis, benedictio olei sancti, corporalium, & reliquorum requisitorum ad vestiendum factorem, ac ornandum altare, ad solium episcopi spectant. Quo ad visitationem, custodiām, ac vigilantiam patre ex eo, quod nisi ac hec personaliter teneatur, non esset ipse pastor custodiam gregem, & vigilans super eo, ac visitas singulare oves, ut cuique tribuit quod conuenire, sed ut dictum est, efficitur dñs omnium habent patrem omnium, illum I. mercenarium cui comittitur, quod vigiles, custodiāt, & visitet. Et tunc liquido contactus episcopales illi pastores omnium Christi, & ad illos spectat: actus sex, Ezech. c. 3. 4. Dñs exp̄l̄s. f. confiditare in firmum, f. a. re agrotum, alligare confitatum, reducere abiectum, requirere pilum, custodiōre pingue ac forte. Ad illos denique i. Petro dicitur, Palece, non p̄cere fac oves meas. Nec obstat huic ratione, si dicat, quod episcopi exercet haec p̄ episcopos pauperes quod quilibet episcopus tenetur ad haec oia in sua diecessu, ac per hoc incoposibilium sunt hec duo simul. Sicut quilibet episcopus exercet haec in sua diecessu per se, vel alii episcopi, & quod omnibus dioecesis faciat, nisi virus episcopus sit simul in diversis locis putatur, ratione 5. in cena Dñi ad coherendū christi. Abutio, quid est decessibilis, quod pauper episcopus relata sua ecclesia, alteri ferunt. Nec ex obstat si dicatur, quod per episcopos titulares supplent hi defectus qui per accidētē est, quod impenitentia episcopi titulares, ex hoc, si accidētē, quia ecclesia aliquę fuit in manib. infidelium, vel destructa. Quod autem est per accidētē, ab arte relinquēt, nec infirmat rationē p̄ se solidam. Restat igitur ratione firmatus, quod p̄ loquēdo, quilibet episcopus tenetur ex diuum iuris. Quo ad secundū, quia preceptū de residencia est affirmatum: preceptū autem affirmativa licet semper obligent, non tamen obligant ad semper, sed pro loco, & tempore: ideo videndum est pro quo tempore obligent. Nam de loco nulla est questione, quia ad certum locum obligat, scilicet proprię diecessis. Quamvis igitur tempus, pro quo obligat, affirmatum p̄ceptū

Secunda Secunda S. Tho. L. L. m.